ствуваха братя,чеда на една земя - под справедливата десница на българския самодържец.Бяхме четирима,които искахме да създадем това дело. Ти сломи другите и въздигна моята десница...Мога ли сега да оставя зли сили да опустошат Твоето дело? Врагът се сломява дорде е слаб. Ако някога Симеон бе прострял властта си над Царския град,нямаше по-късно Василий Българоубиец да мине през Златната порта с българската царска челяд ,вързана в позорно робство пред колесницата му...Как мога да оставя Ватаци отново да се загнездява на полуострова и пак да отправя рушителен поглед към моето мирно царство?

А демонът тихо съскаше в глъбините на сърцето му:

Ти искаш да задоволиш своето себелюбие... Искаш да влезеш като мощен самодържец в Константиновград и да седнеш на престола на Света София,като най-велик цар на Изтока...

Не...Не...Не е вярно - стенеше самодържецът и притискаше пламнало чело в хладния мрамор на пода - Не е вярно...

Но когато дръзваше да отправи измъчен взор към Разпятието,в него отново пламваше огнено съмнение:

Доста! Не предизвиквай съдбата си! Ти разкъса светите брачни връзки между Елена и Теодор...Има кой да закриля беззащитната Мария дьо Бриен,макар да е загубила баща си...

Студената светлина на утрото осветяваше проснатото тяло на един мъж,който лежеше на голия под,облечен в груба власеница,бос и ~~превърх~~ превързан през кръста с връв,измъчван от всички изкушения и всички съмнения. А людете го виждаха облечен в бяла атлазена далматика,извезана с златни трандафили и карамфили,стегнат в кръста с златовезан пояс обут в пурпурна кожа,изправил достойно глава под тежеста на ~~жжжжжж~~ седмолъчна корона,обсипана със ситен бисер и едри цветни камъни,загърнат в мантия от сребристопепеляв аксамит,~~който~~ който падаше на тежки дипли до земята.~~жжжжж